

SENTÈNCIA 2002-06 DE 6 DE FEBRER DE 2002

**CASS. PENSIÓ DE VELLESA. Article 41 Reglament Tècnic.
Inexistència de relació laboral. Contracte d'arrendament de serveis.**

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La sentència de 17 de juliol de 2001 de la Secció Administrativa de la Batllia, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va desestimar la demanda formulada pel Sr. J.R.V. contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social, en què sol·licitava el reconeixement d'una pensió de vellesa de 5.000 punts, a l'empara de l'article 41, paràgraf primer, del Reglament Tècnic de la C.A.S.S.

2.- La representació de l'agent va interposar recurs d'apel·lació el 6 de setembre de 2001 i el va formalitzar davant d'aquesta Sala el 9 d'octubre següent. Fonamenta la seva impugnació en què reuneix tots els requisits que enumera l'esmentat article 41 del Reglament Tècnic, segons el certificat que va expedir l'Hble. Comú de Sant Julià de Lòria, d'on resulta la seva condició d'assalariat. D'altra banda, al·lega que la C.A.S.S. no va oposar en via administrativa la inexistència de relació laboral entre el Comú i l'agent, sinó que havia admès sense cap dificultat les cotitzacions que anà realitzant al llarg dels anys l'esmentada Corporació.

3.- La representació de la C.A.S.S. es va oposar al recurs mitjançant escrit que va presentar el 29 d'octubre de 2001, en el qual argumenta que la veritable naturalesa de la relació existent entre l'interessat i el Comú és la pròpia d'un contracte de prestació de serveis, i que la manca de relació laboral fa impossible l'aplicació del règim previst en l'article 41, primer paràgraf, del Reglament Tècnic de la Seguretat Social.

4.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La qüestió que és objecte de debat en aquesta instància consisteix en determinar si l'agent mantenia una relació de caràcter laboral amb l'Hble. Comú de Sant

Julià de Lòria, tal i com afirma la representació de l'apel·lant, o bé si el vincle jurídic existent entre ells era el propi d'un arrendament de serveis, com ho determina la sentència impugnada, que recull en aquest punt les pretensions de l'Administració demandada.

La decisió que s'adopti sobre aquest punt resulta determinant com a pressupòsit de l'aplicació de l'article 41, primer paràgraf, del Reglament Tècnic de la C.A.S.S. que sol·licita l'agent, ja que aquest precepte només s'aplica als assegurats assalariats. Convé precisar, però, que aquesta resolució només tindrà efectes prejudicials, en l'àmbit exclusiu d'aquest procés, en la mesura en què resulta necessari per tal de determinar si l'agent té dret a la pensió que sol·licita.

Tercer.- L'apel·lant afirma, en primer lloc, que la sentència apel·lada no podia examinar la naturalesa de la relació existent entre el Comú i l'interessat, ja que la C.A.S.S. no es va referir a aquest punt en la via administrativa prèvia, de manera que era improcedent fer-ne qüestió en el marc del procés judicial.

És cert que aquesta Sala ha declarat en diverses ocasions que la C.A.S.S. no pot posar en qüestió en via jurisdiccional, quan l'interessat impugna les seves resolucions, el compliment d'aquells requisits que no ha discutit durant la tramitació del procediment administratiu, ja que d'altra manera es causaria indefensió a l'assegurat, que no hauria pogut proposar en la seva demanda els mitjans de prova necessaris.

Tanmateix, aquesta situació no es dona en el present cas, ja que l'examen de la resolució impugnada de la Comissió Contenciosa de la C.A.S.S. permet apreciar que, ja en aquell moment, es plantejava la veritable naturalesa de l'activitat que desenvolupava l'interessat, en relacionar el caràcter merament parcial dels salaris pels quals havia cotitzat el Comú de Sant Julià amb la titularitat per part de l'agent d'un establiment de lampisteria, on constava la cotització de diversos treballadors assalariats, però no la de l'agent com a assegurat voluntari en qualitat de propietari d'aquest establiment.

En conseqüència, no existeix cap obstacle processal que impedeixi el plantejament en aquest procés de la qüestió debatuda.

Quart.- Del contingut de les actuacions, i especialment de l'informe emès pel Comú de Sant Julià de Lòria (foli 114), es desprèn que l'agent era efectivament titular d'un establiment de lampisteria; que el Comú li va encarregar el manteniment del servei d'aigües de la Parròquia; que no es trobava subjecte en aquesta activitat a cap horari de treball determinat, si bé havia d'estar disponible sempre que fos necessària la seva intervenció; que, a més, s'encarregava de les connexions a la xarxa d'aigua de totes les noves edificacions, i en aquest cas facturava els materials utilitzats i les hores de l'operari que hagués intervingut; que la remuneració que percebia es va fixar segons un preu alçat, en funció del règim horari atípic que desenvolupava i de la seva disponibilitat quan era necessària qualsevol reparació; i, finalment, que les tasques que desenvolupava per al Comú eren compatibles amb la gestió del seu negoci particular.

Aquest conjunt de característiques permet concloure, com ho fa la sentència apel·lada, que la veritable naturalesa de la relació jurídica existent entre el Comú i

l'agent era la pròpia d'un arrendament de serveis i no la d'un contracte de treball. En efecte, manca en aquest cas un dels principals aspectes de la relació laboral, com és que la prestació del servei es realitzi en règim de dependència, és a dir, sota la direcció de l'empresari. Ben al contrari, l'agent desenvolupava la seva activitat sense integrar-se en l'estructura organitzativa del Comú i, pel que consta, sense trobar-se sotmès a instruccions de tipus funcional.

En aquestes circumstàncies, la inexistència d'una veritable relació laboral impedeix que l'interessat es pugui beneficiar del règim extraordinari que l'article 41 del Reglament Tècnic preveu a favor dels assalariats. Per tot això, s'ha de desestimar el present recurs d'apel·lació i confirmar en els seus propis termes la sentència impugnada.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Desestimar el recurs d'apel·lació que formula el Sr. J.R.V. contra la sentència dictada el 17 de juliol de 2001 per la Secció Administrativa de la Batllia, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.